

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΜΑΝΙΑΚΟΙ ΚΑΙ ΜΙΣΟΤΡΕΛΛΟΙ!

"Ένας ευγενής του Λουδοβίκου ΙΔ' που φανταζόταν πως ήταν σκύλος. Ο μαρκήσιος Μονέ και το κυνήγι του μεταμορφωμένου σε... έλαφι ύπνρετου του. Ο Ρισελιέ... άλογο! Το κερπλελί του αδελφού του Λουδοβίκου ΙΔ'. Πως μετακεριστήκε το σπίτι του... ράφτη. Η ιδιοτροπία ενός ευγενούς. Ο δούξ ντε Μαζαρίνος και η τρέλλες του. Η έκδικη-σής του κατά της συζύγου του. Το περιφερμένο φέρετρο, κτλ.

ΝΑΡΙΘΜΗΤΟΙ ήσαν οι μεγασιάνες και οι ευγενείς του παρελθόντος, οι όποιοι, αν ζούσαν σήμερα, ασφαλώς θα βρισκόντουσαν κλεισμένοι στο Δρομοκαίτειο. Ακούστε τα κατορθώματά τους και κρίνετε αν έχουμε σχετικά δικαίω ή όχι.

Ο Σαιν Σιμόν στα «Απομνημονεύματά» του κάνει λόγο για έναν μεγάλο άρχοντα της εποχής του, ο όποιος φανταζόταν πως ήταν... κτηνιάρικο σκυλί! Πολλές φορές μάλιστα δεν μπορούσε να κρατηθεί και άρχισε να γαργίλει σαν σκύλος. Μιά μέρα έτιχε να τον καταλάβει ή μαγία

αυτή μπρός στον Λουδοβίκο ΙΔ'. Αναγκάστηκε τότε να βγίη σ' έναν έξωσητα κ' έκει έξωσασε σε αφράτητα γαργίλιατα, τόσο φυσικά, ώστε οι σκύλοι του παλατιού, άκούγοντάς τα, άρχισαν να γαργίλουν κ' αυτό!

Ένα παρόμοιο επεισόδιο διηγείται για τον μαρκήσιο Μονέ και ή περιήρη αυλική του Λουδοβίκου ΙΑ' κυρία Κουλιάν. Κατά τη μαρτυρία της, ο έν λόγω ευγενής φανταζόταν επίσης πως ήταν σκύλος. Σχετικά μάλιστα σκέταζε έναν ύπνρητή τον με το τομάρι ενός έλαφου και τον κτηνοόσε, σαλιζόντας συγχρόνως ένα βούκινο!

Αν πιστέψει κανείς την όμολογία της αρχηγίσσας Παλιάνας, δεύτερης συζύγου του αδελφού του Λουδοβίκου ΙΑ', ο περιώνυμος καρδινάλιος Ρισελιέ, όταν έπαιζε μιλλιάρδο, φανταζόταν πως είχε μεταμορφωθεί ξακνικά σε άλογο. Πηδούσε, χλιμνιτρζε κ' έτρεχε άλόγικα σαν παλαβός! Η περίοδος αυτή της ματίας του δεν διαρκούσε παραπάνω από μιά ώρα. Όταν κατόπιν έπιλάγανε και ξανασηρονόταν, δεν θυπόταν άπολύτως τίποτε.

Η ίδια αρχηγίσσα διηγείται, ότι ο σύζυγός της, όταν ήθελε να προφυλαχτεί από κωμικών άφροσύτια, συνήθιζε ν' άκουμπάει επάνω στο σόμα του ένα κομπόλογο κωμωμένο από διάφορα έπιληροιστικά άναθηματα. Ο ίδιος άγαπούσε τόσο πολύ τον ήχο της κωμιάνας, ώστε σε κάθε έπίσημη γιορτή έφαιγε από την έπαρχία του και πήγαινε στην πρωτεύουσα για ν' άπολαύσει τις κωμωνοκροσιές των έγκλησιών της. Κάθε άλλος ήχος όμως τον διασρεπούσε και τον παίραζε στα νεύρα.

Περίφημος είχε άκουσέναι για τους έκεντρικούς του και ο Γάλλος ευγενής Σαρνασέ. Ένα από τα μεγαλύτερα και περιεργότερα κατορθώματά του ήταν και το άκόλοθο:

Ο Σαρνασέ είχε μιά πλουσιωτάτη έξοχική κατοικία στην άσρη μιάς μεγάλης δεντροστοιχίας. Τη θεά όμως του σπιτιού του την έκοβε ή πρόσομος του σπιτιού ενός χωρικού, το όποιο έτιχε να χριστή άκριβώς μπροστά του.

Ο Σαρνασέ λοιπόν πρότεινε επανευλημένας στον χωρικό να άγοράσει αντί άδροσιότης άμοιβής το σπίτι του, άλλ' αυτός δεν δεχόταν να του το πουλήσει. Τότε ο ευγενής άποκάσσε να κατοικήνη σ' ένα τέχνασμα. Προσάκλεσε δηλαδή στο σπίτι του τον χωρικό, που ήταν στο έπάγγελμα ράφτης, και του έλε:

— Φίλε μου, έλαβα μιά πρόσκληση για τα άνάκτορα και χριστάριμα τέσσερες φορεσιές για τους ύπνρετες μου που θα με συνοδεύσουν. Θα σου δώσω όσα μου ζητήσης γ' άμοιβή, αλλά με τον όρο, ότι θα μου κάνης την εργασία χωρίς να κωνηθής καθόλου από δώ. Θα τρώς και θα κοιμάσαι στην έπιάνη μου και δεν θα νοιάζεσαι για τίποτ' άλλο, εκτός από τη δουλειά σου.

Η συμφωνία έγινε δεχτή και ο ράφτης άρχισε άμέσως την εργασία του.

Τότε ο Σαρνασέ, ο όποιος είχε μαζί του έναν άρχιτέκτονα, τον διέταξε να καταδαρήση το σπίτι του χωρικού και να ίσοπεδώσει το μέρος.

Έπειτα του έλε να μεταφέρη τα ύλμα όσά άπόσασαι άφροσύτων έκατοντάδων μέτρων άπ'

την έπιάνη του κ' έκει να ξαναχιστή το σπίτι.

Πράγματι, ο άρχιτέκτονα το ξαναχισσε γρήγορα—γρήγορα άπαράλλαγο όπως πριν και τοποθέτησε τα έπιπλα και τα σκεύη του στην πρώτη τους άκριβώς θεση.

Ο ράφτης δεν άργησε να τελειώσει τη δουλειά του.

Τότε ο Σαρνασέ τον πλήρωσε και τον άφησε να φύγη. Ο ράφτης χαρούμενος γιατί είχε πληρωθεί γενναίωδωρα, άναχώρησε από την έπιάνη και τραβήξε τραγουδώντας για το φτωχικό του.

Έφτασε όμως στο τέλος της δεντροστοιχίας και έτριψε τα μάτια του, γιατί δεν είδε τίποτε στη θεση του σπιτιού του. Γύρισε πίσω, κήπταζε από δώ, έμαζε από κεί, αλλά τίποτε. Το σπίτι του δεν φαινόταν πουθενά.

Τέλος, αφού περιελάληθηκε όλη σχεδόν τη νύχτα στα περίχωρα, αντίκρυσσε κατά τα ξημερώματα σ' ένα μέρος όπου ύπνηρχαν πικνά δέντρα προτήτερα, κάτι που άπαιξε κ' έμοιαζε με το σπίτι του. Πλησίασε κατάπληκτος, αλλά και αφού άναγνώρισε το σπίτι του, δεν έπιστεψε τα μάτια του.

Έβγαλε τότε από την τσέπη το κλειδί του και βάζοντάς το μέσ' στην κλειδαριά, είδε με μεγάλη του έκπληξη πως άνοιγε. Μπήκε μέσα και προχωρώντας πάντα με φόβο, είδε όια τα πράγματά του βάλμένα στη θεση τους. Αυτό του έκαμε ακόμα μεγαλύτερη έντύπωση και στο τέλος άρχισε να σταυροκοπέιαι για το θαύμα, του όποιου μόνος ύπαίτιος ήταν ο σκοροζήριος ευγενής.

Ο δούξ ντε Μαζαρίνος, ο όποιος φέρριζε το όνομά του στο γάμο μου με μιάν άνεμιά του μεγάλου καρδινάλιου, συγκαταλέγονταν μεταξύ των παραδοξότερων άνθρώπων της εποχής του. Αφού παντρεύτηκε, άφησε τη σύζυγό του κ' έζησε είκοσι χρόνια κωμικά της.

Στο μεταξύ, αφού προηγήθηκε πολλά μέρη του κόσμου, σέφτηκε να καταφύγη στο δικαστήριο για ν' άναγκάσει τη γυναίκα του, ή όποια βρισκόταν στην Άγγλία, να ξανατάνη κοντά του. Έξωσίνη όμως δεν ύπάκουσε στην πρόσκληση του και μετά λίγες μέρες μάλιστα πέθανε.

Τότε ο έκεντρικός σύζυγός της για να την εκδικηθή, έστειλε και του έφεραν από την Άγγλία το λείψανό της. Το έβαλε μέσα σ' ένα μολιβένιο φέρετρο και το περιέφερε έτσι στα... όγδόντα του μέγαρη, στα όποια κατοικούσε διαδοχικώς κατά τη διάρκεια του έτους, χωρίς να το ένταφίσση πουθενά.

Ο δούξ Μαζαρίνος είχε άποχτησει από τον γάμο του τρεις κόρες που είχαν φρωσιότατα δόντια. Έπειδή όμως φρόταν μίρτος του τις κλέβουν, προσάθουσε να τις πείσει να τα βγάλουν και να μείνουν φραφιότες!

Αλλά ή συμβουλιές και ή προφυλάξεις του δεν ώφέλησαν σε τίποτε, γιατί ο δούξ ντε Ρισελιέ βρήκε τον τρόπο ν' άπαγάγη τη μιά τους από το μοναστήρι, στο όποιο τις είχε κλείσει και τις τρεις ο πατέρας τους.

Λίγον καιρό μετά την παραπάνω άπαγωγή, ο δούξ ντε Μαζαρίνος, άν και προχωρημένης ήλικίας πειά, ασθάνθηκε την όρεξη να ξαναπαντρευτή. Έλεγε όμως, ότι τη γυναίκα που θα παιρνε, είχε σκοπό να την κλείσει σε μοναστήρι για να τη... δοκιμάσει ήδη αν είχε πραγματική κλίση προς το γάμο.

Μολονότι ήταν φανατικός θρησκός, πίστευε έν τούτοις στη δύναμη της πύχης. Μιά μέρα που πήρε φωτιά κάπνιο από τα μέγαρά του, πολλοί έτρεξαν εκεί για να σβύσουν την πυρκαχιά. Ο οικοδεσπότης όμως, κρατώντας στο χέρι ένα ραβδί, χριστούσε όσους έπιλησιάζαν, λέγοντας ότι δεν έπαρτεπόταν να έμποδίσουν την έκπληρωση του πεπρωμένου, σβύνοντας τις φλόγες...

Άλλη μιά από τις λόξες του περιέργου αυτού άνθρώπου ήταν να ρίχνη κάθε τόσο κλήρο μεταξύ των ύπνρητών του για να άνασθή νέα καθήκοντα στον καθένα τους. Έτσι, ο πρώην μάγειρός του γινόταν έπιστάτης του και ο σκουπαδιάς... γοαμματικός του!

Κάποιος ίστορικός της εποχής του άναφέρει γ' αυτόν, ότι άγορότερα άνέλαβε να μεγαλώσει ένα από τα έγγόνια του, καιμυ το καρδινάλιου Μαζαρίνου. Είχε άπαγορεύσει όμως άσθηρότατα στην παραπάνω του να το θηλάξη κάθε Τετάρτη και Παρασκευή, θέλοντας έτσι να το συννήβιση από μικρό στη ηρωτεία!

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ο ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ

(Απ' τὰ «ΠΓΑΡΝΑΘ»)

Γιατί τ' αστέρια τ' ούρανού άπόψε τρεμοσβύθουν
 και την παγίδα του Βισνού με δίχως φως άφάνουν ;
 γιατί τὰ φύλλα του λωτού έτσι νά κινούνται
 και νά μαυδούνε τ' άνθη τους σιγά—σιγά άρχίζουν ;
 Γιατί παρασπονιάζω νά φιλήσω τὸ πουλί μου ;
 Έλεγεν ένας νεός 'Γινδός σ' ένα σοφό Βραχμάνο
 στυλώνοντας τὰ μάτια του στὸν ούρανό άπάντο.
 —'Απόψε κείν' ή άπονη που τόσο άγαπούσες,
 που για την ίδια άνάσπασες και για την ίδια ζούσες,
 παίρνει τὸ γινὸ του Χαραγά πῶχει άντρούου γρήμη,
 βουβύλια μέσ' στο σταύλο του, στο σπιτικό του άσπμη.
 —'Εμένα άς πάρει του σκληροῦ του Κόρωνα τὸ δρεπάνι
 κ' άφορη έκεινη ή άπιστη τὸ γάμο της ά κάνει.
 Μετάφρ. Τ. Μ. ΤΣΙΧΑΛΚΙ

Ο ΝΕΙΟΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ

(ΣΕΡΒΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ)

Νεός, λεβέντης, παινεμένος, καλλιπράσι ζηλευτέ
 έτοιμάζεται νά φύνη, ν' άκλουθήση τὸ στρατό.
 Κε' ή καλή του ή μαυρομάτια με τή μέση τή λεπτή.
 —Γιά που κίησες, που λέει, με χαρούμενη σπουδή
 —Του χρυσού του βασιλιά μου πάω νά σμίξω τὸ
 (στρατό).
 —'Αλλ' άγάπη μου, και τότε θά γυρίσης πάλι εδῶ;
 —Σ' έννη χρόνια θά γυρίσω, σ' έννη χρόνια, πο-
 (θητή).
 'Αλλ' άνήσως στοῦ πολέμου κ' εγὼ πέσω τή
 (σφαγή).
 πούλησ' όλα τὰ καλά μου, ξεκαμὲ τὰ όλα με μιά,
 γδύσου τ' άχαρά τὰ ρούχα τής χριεῖς τὰ σκοτεινά.
 "Αν βρεῖς άντρα που σ' άρέσει, τέτοια χάρι σου
 (ζητώ),
 μὴν τὸν πάρεις αν δέν εἶνε καλλιπράσι αληθινῷ!
 Τ' άλογό μου χάρισέ του, τὸ χρυσό μου τὸ σπαθί
 που τὸ χόρτασα με χιλίων άντροειομένων τή ζωή.
 'Αλλὰ πρόσεξε, θμησού, γαρμεῖ μου εἰσδιαστό,
 μὴν του δώσης νά φιλήση τὸ λεικό σου τὸ λαμό,
 αν τὸ αἵμα τὸ δικό μου πρῶτα δέν εκδιχηθεῖ.
 Μόνο τότε θάναί άξιω τὸ φιλή σου νά δεχτή.

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

(ΣΕΡΒΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ)

Μέσα στο δάσος βρίσκειται ή μάνα και φρονιάζει,
 κ' ή κόρη της που τή γροικά από μακριά άπαντάει:
 —Τὰ ρούχα, λέο, τ'άπλυνες; —"Όχι, μητέρα, άκόμα,
 γιατί ο Γιάγκος τὸ νερό μου θύλωσε στη γούρνα.
 Μάνα μου, καταράσου τον κ' αναθεμάτισέ τον.
 —'Ο Θεός νά κἀμη νά σφρηθί, παιδί μου, στο κρι-
 (τήρι) !
 —Και νά καθήση για κρητής ή κόρη σου, μητέρα.
 —Νά κἀμ' ο Θεός, παιδάκι μου, νά τότε φιλικώσουν!
 —Και φιλική του, μάνα μου, τὸ σπῆθος μου νά γένη.
 —'Ο Θεός νά κἀμη, κόρη μου, νά τὸν άλυσοδέσουν!
 —Και νά του γίνουιν άλυσοι τὰ χέρια τὰ δικιά μου.
 —Νά κἀμη ο Θεός, παιδάκι μου, ψηλά νά τὸν κρε-
 (μάσουν) !
 —Ναι, μάνα. Και νά κρεμασθῆ άπάντο απ' τὸ λα-
 (μό) μου.
 'Αλλ' ὄχι ! Λέο καλύτερα νά τότε φαρμακώσουν,
 αλλά στα χείλη μου νά πιη, νά πάρη τὸ φαρμάκι.
 Μεταφράσεις ΑΝΑΡΕΑ ΜΑΡΤΖΩΚΗ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΠΟΣ ΚΟΙΜΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

'Υπάρχει, ὅπως θά ξέρετε βέβαια, μεγάλη διαφορά στὸν τρόπο,
 κατὰ τὸν ὅποιον κοιμῶνται ὁ ἄνθρωπος και στὸν τρόπο, κατὰ τὸν ὅ-
 ποιο κοιμῶνται τὰ ζῶα. Καί ή διαφορά αὐτή έχει τὴν άρχή της και
 τίς άφορμές της από τοὺς πρῶτους αἰῶνες τής ζωής ἐπὶ τής γῆς.
 'Ο οὐρανοπόταμος π. χ., ὁ ὅποιος στη ζωολογική κλίμακα πα-
 ρουσιάζεται ὡς ὁ στενωτέρως συγγενής μας, εἶνε ὁ μόνος που μπο-
 ρεῖ νά κοιμῶνται πλαγισσισμένοι στη γάλη, ὅπως και οἱ ἄνθρωποι. Τὸ
 ζῶο αὐτὸ κατασκευάζει τή φουλά του στὴν κορυφή τῶν δέντρων,
 μέσα στα δάση, και ἐκεῖ ἀναπαύεται ἀσφαλισμένος από κάθε ἐπίθεση.
 'Ο χιμαπατζῆς ὅμως και ὁ γορύλλας κοιμῶνται πλάγια, με τὸ
 ἓνα χέρι κάτω από τὸ κεφάλι τους σάν προσκέφαλο, ή κοινοβιασμέ-
 νοι με τὸ κεφάλι μέσα στα γόνατά τους. "Όσο για τοὺς μικροτέρως
 πηχίους, αὐτοὶ κοιμῶνται ἐπίσης σαρκωλιόμενοι ἐπάνω στα δέντρα.
 "Έχουν μάλιστα τὴν περιεργή ιδιότητα, ὅσο βαθύτερος εἶνε ὁ ἔντρος
 του, τόσο σφιχτότερα νά πιάνονται με τὰ νύχια τους απ' τὰ κλαδιά,
 ἀσυναίσθητα βέβαια, ἀφοῦ αὐτὸ συμβαίνει στὸν ὕ-
 πνο τους.

'Η ὄρες του ἕντρος ποταμοῦ κατὰ τὰ διάφορα
 εἶδη τῶν ζῴων. "Αν δηλαδή ἦσαν όλα τὰ ζῶα φυ-
 τοφάγα, θά κοιμῶντοσαν κατὰ τὴ διάρκειά της νύ-
 χτας και θά γύριζαν ἔξω τὴν ἡμέρα. 'Η ἕταρες ὅ-
 μως μεγάλου ἄριθμοῦ σαρκωφάγων ζῴων ἀναγκάζει
 και πολλά από τὰ φυτοφάγα κῶ μάλιστα τὰ μικρό-
 τερα, νά μένουιν ἄγρυπνα τὴ νύχτα, γιατί ἀλλοῶς
 θά ἐγίνοντο λεία τῶν φρακῶν ἔχθρῶν του.

'Έχει παρατηρηθεῖ, ὅτι τὰ βόδια, ἀντιθέτως πρὸς
 τὰ ἄλογα, ξυπνοῦν σιγνὰ τὴ νύχτα, δέν κάνουν δη-
 λαδὴ μονοκόμιμο ἕπνο. Αὐτὸ συμβαίνει γιατί, ἐνῶ
 οἱ πρόγονοι τῶν ἀλόγων ζῴωνταν στα λειβάδια και
 ἦσαν ὀπωσδήποτε ἀσφαλεῖς, οἱ πρόγονοι τῶν βο-
 δῶν ἀντιθέτως ζῴωνταν κυρίως στα δάση, ὅπου ἀντι-
 μετώπιζαν τὴ νύχτα διαφόρους κινδύνους. Αὐτὸ τοὺς
 ἔκανε φρονικά νά λαγοκοιμῶνται και νά ξυπνοῦν με
 τὸν παραμικρὸ ὄρυθο.

Οἱ γνάθιαρο στο ζήτημα του ἔντρος ἀκοιλοῦντο
 τὴ συνήθεια τῶν βοδιῶν, δηλ. δέν πολυκοιμῶνται
 τὴ νύχτα. 'Επίσης εἶνε γνωστό, ὅτι τὰ μουλάρια
 πολλές φορές τὴ νύχτα, και ἰδίως ἐν καιρῷ πολέμου,
 χυπνοῦν με τίς ὀπλές του τὴ γῆ, πράγμα που δει-
 κνῶναι ὅτι ἄγρυπνοῖν.

Τὰ βόδια, ὅταν πρόκειται νά κοιμηθοῦν, πρῶτα
 γονατίζουιν κ' ἔπειτα λυγίζουιν τὰ πτενά τους πόδια.
 'Επίσης κατόπιν, προκειμένου νά σφραθοῦν, πρῶτα
 ὀρθώνονται στα μπροστινά τους πόδια και ἔπειτα ἀ-
 νιψῶντουιν τὰ πτενά τους.

Τὰ ἄλογα ὅμως, στο πλάγισμα και στο σήμα-
 μα, κάνουν ἄνεως τὸ ἀντίθετο απ' τὰ βόδια. 'Ο
 ὄναργος και ὁ φινόκερος κατακλίνονται κατὰ τὸν ἴ-
 δειο τρόπο με τὰ ἄλογα. Οἱ ἀγρίοχοροι ὅμως, τὰ ἐ-
 λάρια, ή καμηλοπαρδαλεῖς και ή καμήλες κατακλί-
 νονται ὅπως και τὰ βόδια.

'Η καμηλοπαρδαλεῖς, ἐπειδὴ έχει μακρὸ λαμό,
 ὅταν θέλει νά κοιμηθῆ, τὸν γέρνει ἐπάνω στο σῶμα
 της. 'Η ἴδια κλίση τής κεφαλῆς παρατηρεῖται και
 στις ἀγελάδες ὅταν κοιμῶνται.

Τὰ ζῶα που τὰ κεράτά τους εἶνε μακρὰ και
 διακλαδῶνονται, δέν μποροῦν κατὰ τὴ διάρκειά του
 ἕντρος τους νά ἀναπάρουιν τὸ κεφάλι τους γέροντάς
 το, γι' αὐτὸ τὸ κρατοῦνε ψηλά. 'Εν τούτοις, αὐτὸ
 που ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται κοπιαστικώτατο, κα-
 τερθῶνεται με ἐλάχιστη προσπάθεια, χάρις σ' ἓνα
 νεῦρο πολὺ ἐλαστικό που συνδέει τὰ πλευρά με τὸ
 κρανίο τους.

"Όσο για τὸν ἕπνο τῶν σαρκωφάγων, δέν ἔχουμε νά σημειώσου-
 με τίποτε ἔξαιρετικό. "Όλοι μας εἶδαμε σκύλους ή γάτες νά κοι-
 μῶνται και γνορίζουμε τὴ στάση που παίρνοιν.

Στὰ ψυχρὰ κλίματα, ή ἀλεποῦδες και οἱ λύκοι ἔχουν τίς ὀδρές
 του ἐφοδιασμένες με πικρὸ και μακρὸ τρίχωμα, τὸ ὅποιο χρησιμεῖ
 ὡς κάλυμμα και ζεσταίνει ἀρκετὰ τοὺς κατόχους του ὅταν κοιμῶν-
 ται. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο και τὰ σκυλιὰ τῶν ἀρκτακῶν χωρῶν μπο-
 ροῦν ἀξιόλογα νά κοιμῶνται στο ψάθρο, με θερμοκρασία πολλῶν
 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν, χωρὶς νά πάθουιν τίποτε από τὴν παγωνιά,
 ἐφόσον προστατεύονται από τὴν τριχωτὴ οὐρά τους, που εἶνε ὅμοια
 με γούνα.

Μερικά ζῶα τέλος, δέν ἔχουν βλέφαρα και κοιμῶνται συνεπῶς
 μ' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια. Τὸ ἴδιο συμβαίνει και με μερικά ψάρια.

